

Доростолски митрополит
† ИЛАРИОН

ПЕТДЕСЕТНИЦА

Украсена с вейки и цветя уханни,
горницата на Сион от заранта
се изпълни, за молитва насъбрани,
с гости – всички ученици на Христа.

Песни и псалми, далеч от мисли черни,
пееха във оня хубав ден:
Бог да ги запази неизменно верни
на Учителя им – кротък и смирен.

И в един момент над всички ученици,
както пееха, над техните глави,
Дух Святий във вид на огнени езици,
чудно запламтели, се за миг яви.

С дарове, апостолите, благодатни
изобилно се сдобиваха тогаз
и във вярата си силни, непоклатни,
утвърдиха се по Божията власт.

Над дома, където бяха се събрали,
се изви вихрушка и настана шум,
тъй че много люде – млади, стари,
бързо насъбраха се по оня друм.

Хората, помислили, че са пияни,
почнаха неправилно да ги винят,
без да знаят, че за подвизи призвани,
от Светия Дух приеха благодат.

И за туй апостол Петър с модри взори,
таз мъгла да се разпръсне без следа,
се качи на покрива и заговори
чудна проповед за вярата в Христа.

– Тез мъже не са пияни, - той им каза -
а опиянени са от Дух Святи.
И със думи от пророците доказа
вярата Христова как ще процъфти.

– Как разбираме го – питаха се всички,
Придошли от чуждите земи.
– Ние, от далечните предели Критски,
от Египет, от Ливийските страни?

Чудо стана! Хиляди от сбралите се хора
кръстиха се и по нов подход в света
в тоя славен ден по своя воля
заслониха се под кръста на Христа.

Колко хубаво ще е и днес във храма
благите слова на пастира Христов
всички да приемат с вяра преголяма
и да грее в тях Христовата любов.

Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове:

ISSN 2738-7798

ИСКРИ

Йскри в Йскрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Брой 17, ЮНИ, 2021 г.

Когато настана ден Петде - сетница, те всички в единомислие бяха заедно.[1]

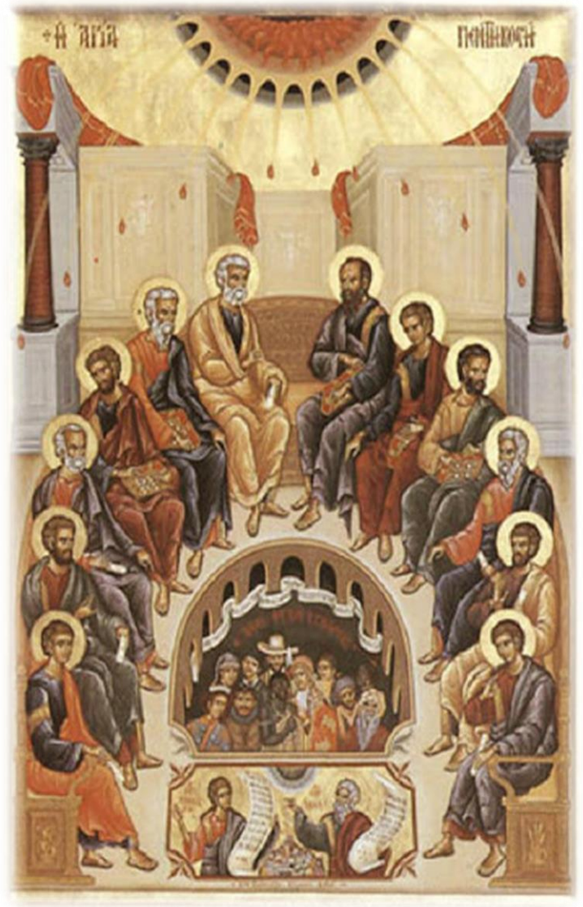
ПЕТДЕСЕТНИЦА

Празникът се нарича така, защото това събитие е станало в деня на старозаветния празник Петдесетница - петдесетия ден след Великден – винаги в неделя.

В Йерусалим се стичало голямо множество народ, за да принесат с благодарност към Бога установената от закона жертва. Апостолите заедно със Света Богородица били събрани в Сионската горница, където пребивавали в постоянна молитва след Възнесението на Иисус Христос. Около третия час настанал голям шум и от небето над тях слязъл Светият Дух във вид на огнени езици. Веднага божественият огън пламнал в душите на апостолите и изпълнени с благодат, те започнали да прославят величието на Бога. Заговорили на разни, непознати за тях дотогава, езици. Духът им дал бодрост, сила и мъжество да отидат по всички краища на света и да проповядват евангелското благовестие. Тогава свети апостол Петър произнесъл първата си пламенна проповед. Словата му проникнали дълбоко в сърцата на слушащите го и в този ден мнозина приели Христовата вяра. Те се кръстили и се присъединили към първата християнска общност – Светата Православна Църква. Затова денят Петдесетница от древни времена се смята за рожден ден на Христовата църква, където во веки обитава Светият Дух.

Този празник Църквата е установила заради величието на Пресветия и Животворящ Дух, чрез който ни се дарява всяка мъдрост и който е Източникът на живота.

Царю небесни, Дух на истината, който Си навсякъде и всичко изпълваш, Съкровище на благата и Подателю на живота, ела и се всели в нас, очисти ни от всяка скверната и спаси, Благий, нашите души! †

1. *Деяния апостолски 2:1*

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

НА БЕЗГРОБНИТЕ

Есе

Топло юнско утро. От изток през прозореца нахлува бялата, чиста и силна светлина на лятното слънце. То бързо тръгва нагоре, към зенита си. Втори юни е. В домашния уют на светлата стая, по навик поглеждам календара: празнуват се светците Никифор и Еразъм Охридски. Минават няколко часа. Пространството се изпълва с особена тревожност от пронизителния вой на сирените. Стоя прав… Минава минута и всичко продължава; най-вече инерцията на ежедневния безспир… Колелото се е завъртяло и набира скорост. Ние сме вътре – като морски свинчета или мишки, които тичат колкото сила имат, после се хранят и спят. И отново.

Има хора, които владеят живота си. Опитвам се да бъда от тях. И много обичам да мисля…и да пиша.

Не само в такива моменти, и не само в този ден; много често мислено се пренасям в близката местност Черепиш! Сещате ли се откъде идва името ѝ? Да. Точно така. Скалите там са били осеяни с черепите на загинали българи, които са се опитвали да спрат нахлуващия с всички сили поробител. Османските турци, които в последните няколко века израснали в голяма военна сила, решили да превземат Европа. Решили и го сторили. Българите дали силен отпор, но били победени. Разказват, че по тези скални редути се е сражавал самият Иван Шишман.

Скоро след падането под владичеството на Османската държава в края на 14-ти век по българските земи настъпила разруха и глад. Запустели най-плодородните ни области, сред които Тракийската низина и Дунавската равнина. Били срутени повечето църкви и манастири. От християнските земи на България, Сърбия, Босна, Унгария, Далмация и Трансилвания османлиите отвлекли и поробили повече от 500 хиляди души, без старците и болните, които веднага избили на място. Това е описано от Византийския хронист Дука.

Населението било принудено да бяга по планините – непознати и трудно достъпни за нашествениците.

Четири века по-късно българите, които били безправен източно-православен миллет в Османската империя, започнали да се съвземат. Труден бил животът на балканджиите. Властите взимали непосилни данъци, а най-много тежал кръвният данък. Отвеждали едно на десет мъжки рожби, а от момите си вземали, която харесат… Някъде разправят и за едно на пет!

Литва мисълта ми отново из млечнобелите скали на Черепиш, из стръмните каменисти пътеки от Паволче към манастира…

В сумрака на ясна и топла лятна нощ в съзнанието ми се появяват образите на уплашени мъже – трима, с изпокъсани четнически униформи и почернели от слънцето брадясали лица, с окървавени треперещи ръце. Прикривайки се зад ниските клони, те слизат по стръмната пътека… Искърът подплисnува мътните си води… Откопчана от дървото стара ладия се носи по водата. Сякаш на сън виждам онази жена, с болното дете на ръце… Лицето ѝ е бледо и вечно като икона. Ръми. Дребни, като сълзи, капки падат от тъмното небе и става студено. Някой заклопва тежката манастирска врата…

Сещам се за пастирчето, което взе парите и хукна да ги предаде…и ме хваща срам!

Къде отидоха после? Кои бяха. Трийсетина километра по-нагоре по реката старците разправяха, че след Освобождението, като видѐли Ботьовата снимка на календар, припознали единия от тримата?! Какво е станало? На Вола ли, на Околчица или в Зли дол? Къде е загинал, как е загинал?...

Няма да си отговорим на тоя въпрос. Късно е вече и да го задаваме.

Там на върха има кръст… Нисък е тоя връх, малък е кръстът!

Нима не са осеяни върховете на Балкана с кръстове и паметници? Стига с тия въпроси – кога, къде и как! Друг въпрос трябва да си зададем. Друг, много по-важен. И на него трябва да си отговорим. Защо, всъщност? Защо загинаха тия млади юнаци, защо и за какво дадоха живота си? Та ние днес да крадем? Да злобеем? Да си завиждаме? Да се изпояждаме един друг? Или да добруваме и да служим на Бога и Отечеството си? На истината и на справедливостта?

Заваля. От ясното юнско небе, като дребни сълзи, се отронваха чисти дъждовни капки. Падаха на горещата земя, както сълзите някога се стичаха по горещото лице на жената, която се молеше пред иконата на св. Богородица.

Бях седнал на една пейка. Станах – свободен, здрав, спокоен, и се запътих към уютния си дом.

Осъзнаваме ли, че имаме всичко това заради тях, които нямаха ни дом, ни подслон, ни гроб! †

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

ГРАНИЦА

От бр. 16

В Западните покрайнини има 45 български храмове – църкви и манастири, и повече от 42-ма духовници. Последните са прогонени, а църквите и цялата инфраструктура е оставена от Сръбското кралство на разруха.

Питам се: кому беше нужно това?! Какъв геополитически въпрос се реши със страданието на тези хора? Къде бе справедливостта и мъдростта на Великите сили? Те и днес раздават справедливост и говорят за свят без граници… Но какво се случва на практика?!

Граници?!...

Пчелите ни даже от кошери лете
прехвръкват натам като златни стрели,
та медена паша да дирят в полето,
и нищо ни вече от вас не дели.

Но дали е точно така?! Само поетичната душа на миролюбивия и вярващ българин може да изрече тези красиви слова! Но какво е било в душите на онези българи?! Те и до днес, всяка година в местността Краище, близо до село Извор, Босилеградско, празнуват събор наречен „Славче“. Там с български песни и танци припомнят на всички, та дори и на себе си, че са българи.

Сто години по-късно, през 2019 г., ангажирани със своите лични, политически, инфраструктурни, законови, здравни и какви ли още не финансови „проблеми“, ние дори не споменаваме злощастното събитие. И макар всяка година да отбелязваме датата на сключения в Ньой договор, по силата на който беше орязана България, ние нямаме смелостта да изразим неодобрението си. Да обявим ясната си позиция не само по този, но и по всеки важен национален въпрос. Нямаме воля и смелост да се заемем с въпросите и неволите на народа. Защото народът, това е държавата! Народът – където и да се намира той. В сегашните граници, които някой самонадеяно е начертал, или далече зад тях – като малцинства и емигранти!

Питам се кой сърбин или грък бе малтретиран в България заради това, че изразява националното си самосъзнание, че пише, чете и говори на собствения си език. Та ние и до днес с удоволствие слушаме тяхната музика и ни радва техния говор, въпреки страданието, което са ни причинили. Хвала на незлопаметния и миролюбив българин! Хвала!

Цял свят знае за действията ни по отношение на евреите и арменците в родината ни. Свободата на човешката личност до такава степен бе застъпена в освободеното Княжество, че и в Конституцията му бе записано***: „Никой в Българското Царство не може нито да купува, нито да продава човешки същества. Всеки роб, от какъвто пол, вяра и народност да бъде, свободен става, щом стъпи на българска територия.“***

Това гласи член 62 от Търновската конституция, приета през 1879 година и потъпкана през 1946 -та.

Нямаше как да е другояче! Българинът, потискан 500 години под агарянския ятаган най-добре от всеки знаеше какво е свободата! Не може да бъдем обвинявани. След като още през време на робството сърбите започнаха да атакуват нашите територии в Западните покрайнини, една от първостепенните по важност задачи на нашите политици бе обединението на всички земи, където живеят етнически българи, където се говори български език – българско владение от поне хилядолетие.

Скоро чух категоричните думи на някакъв македонски политик, че нацията и езикът им в никакъв случай не могли да бъдат обект на обсъждане с когото и да било.

Затова, с риск да превърна оттук насетне размислите си в урок по история, аз бих желал да обсъдим нещо друго.

В седми век сл. Хр., преди повече от 1300 години, кан Кубер, според Византийски източници, се заселва с около 60 хиляди българи в днешното Битолско поле. Постепенно той заема по-рано изоставените от Византия полета около днешните Ресен, Охрид, Корча, Кичево, Тетово, Скопие – чак до Косово. Около два века по-късно сведенията сочат, че Куберова и Дунавска България били съединени, поради това, че войските на кан Крум през 811 – 812 г. завладели териториите между двете български държави.

Неслучайно започвам точно от 7-ми век, не че по-рано българите не са били фактор на Европа. Напротив. Именно тогава, обаче, в 681 г. в Константинопол завършва **Шестият вселенски събор на Вселенската Православната Църква, на който**, според Манасиевата хроника за първи път **България официално се легитимира като европейска държава.**

Ако отбелязваме дори и най-бегло историческите подробности около този период текстът неимоверно ще натежи, затова ще се спра на основното и най-съществено.

Още в средата на 9-ти век, при кановете Маламир и Пресиян, България включвала в териториите си Панония, Трансилвания, Влахия, Молдова, Мизия, Тракия и цялата географска област Македония.

Продължава в бр. 18

В ПАМЕТ НА АТАНАС КРЕМЕНЛИЕВ

На **24**-ти април, **2021** година почина нашият приятел и съмишленик, писателят и общественик **Атанас Кременлиев**. Спря едно сърце, туптяло винаги за майка България.

Роден е на **7**-ми август **1934** година в с. Кашина, община Сандански. Завършил е Философско-историческия факултет на Софийския университет. Работил е в стопански и административни ведомства в София. Бил е **12** години представител в чужбина. Владее немски и руски език.

Негови са книгите: **„КРЕМЕНЛИЕВИЯТ РОД“, „ПРОЗРЕНИЯ ЗА С. КАШИНА“, „ТАСКО ВОЙВОДА“, „ИЗ ЛАБИРИНТИТЕ НА БЪЛГАРСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ“, „МЕЛНИК – ОБАГРЕНА С ВИНО ЛЕГЕНДА“, „СЕРГЕЙ АНТОНОВ – СТРАДАЛЕЦЪТ ОТ РИМ“** – в съавторство с Марин Петков, и много други произведения.

Приживе бе член на МАКЕДОНСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ в София и сътрудник на списанието му „МАКЕДОНСКИ ПРЕГЛЕД“.

Обичаше Искрец и искречани и затова стана член на ХТК „ИСКРИ“. Винаги участваше в различните му мероприятия без да парадира с огромния запас от знания, опит и сила, които бе придобил през нелекия си житейски път.

ВЕЧНА МУ ПАМЕТ!

Снежана Костадинова

Стефчо ***ДОБРЕВ***
Враца

БРАТЪТ НА ГАВРОШ

Приличам малко на Гаврош
във джоба си без пукнат грош;
Навсякъде където мина
край мене бляскави витрини…
И питам се: „Със труд и пот,
защо ли тичах цял живот,
като не можело на края
да купя нещо щом желая?”
Невежество и суета,
разяжда ни и нищета
за своята прилична сгода
намира място сред народа!
А във една случайна нощ
Сънувах малкия Гаврош:
”Добре дошъл на онзи свят!
- той каза ми – за тебе брат
ще бъде всеки – виж богат
и беден явно тържествуват,
играят си и се целуват,
че равенството покори
и най-богатите дори,
и никой вече не тревожи
пространствата велики Божи!
Докато Господ съществува,
тук никой нищо не купува!”

СПОР

Пъновете спорят във нощта,
пъновете сънища сънуват
и пътуват в свойта самота –
сокове във корени бушуват!
Спомени за силни ветрове,
за преплетени
едни във други клони,
здрава брадва щастие отне –
бурята листата им прогони!
Някой ден ще дойде багер як,
в корените зъби ще забие,
ще разкърти мощен коренак
и във пустошта ще ги затрие!
Пъновете спорят във нощта –
как живота бързо си отива –
заличава старата гора
искайки да я превърне в нива!

ЖИТИЕ

Животът си отива като отлив,
отдръпва се дълбоко във морето –
на любовта красивата медуза
съблича своята ефирна блуза
и се изгубва тихо във вълните!
Напразно търсим онзи сънен кораб
да хвърли котва в дълбините,
за да запре забързаните дни…
А утре ще отплуваме със вятъра
и кой ще може да ни раздели
във някакви измислени посоки
или ще се потопим в дълбокото,
за да не може да ни вземе отлива!

СВЕТУЛКА

На внука Стефан

В мъха на спомените стари –
една светулка ме опари,
болезнено отместих длан,
но тя бе там, но тя бе там!
Поисках в миг да я прогоня
и изведнъж ми тя припомни,
че в лятото на мойто детство
съм тичал след светулки често,
за да узная от една
за тайната им светлина…
Оставих я да ме опари
и върнах спомените стари,
с които в малката си шепа –
светулчицата често крепех!

ПРИКАЗКА

На внучките Габи и Инес

Облаче – каруца кара,
дядо спори с каруцаря:
„Каруцарю, каруцарю,
господине и другарю,
облачето е сърдито:
черно, мръсно, неумито –
със какъв сапун го миеш
и с каква ли кърпа триеш?”
Отговаря каруцаря:
„Слушай, старче дяволито,
облачето е сърдито –
тебе чака да го миеш
и със бяла кърпа триеш,
за отплата ще ти дам
мека питка и салам!” †

Боян ***БАЛКАНСКИ***

КОСИТБА И ПЛАСТЕНЕ НА СЕНО

Из първата част на мемоарната книга “ОТ БАЛКАНА ДО АФРИКАНСКАТА САВАНА”

Родната ми махала Баломир и близките ѝ околности са обградени от три страни (изток, юг и запад) с хълмове под формата на удължена конска подкова. Отворено е пространството само на север, накъдето е насочен Баломирският дол. Затова в Баломир (в дворовете и ливадите) пролетта идва много рано и тревата (достигаща на височина до около 1,80 м. при редовни пролетни превалявания) става за косене най-често в началото на месец юни. Тогава гледката е неописуемо красива, защото тревният килим, в който участват и десетки билкови треви, е покрит с неизброим брой ароматни цветове в много нюанси. А върху тях са накацали хиляди разноцветни пеперуди, жужукащи насекоми и пчели.

Баща ми го смятаха за най-добрият косач в махалата, защото имаше вкус за качество и естетика. Той клепеше много добре косата си и я точеше с финес, с подходящи брусове: твърдите коси – с по-мек брус, а меките – с по-твърд. Окосяваше тревата ниско, до самата земя, като че ли я стрижеше с машина за подстригване „нула номер”.

Аз започнах да кося, когато бях на 14 години. В самото начало баща ми казваше иронично: „Като косиш гледай поне да не остава цвят след тебе!” Аз обаче приех изцяло неговия майсторлък. Ползвам го и до днес – до 80-годишна възраст. Приятно ми е да чувам свистенето на косата и още по-приятно – да се наслаждавам на упойващия аромат на съхнещото сено под въздействието на сенните бактерии.

Смята се, че за мъжете тази земеделска дейност е най-трудоемка, защото се работи цял ден (предимно в горещи дни), правят се хиляди замахвания с косата, издърпвайки стотици килограми сурова трева в края на откосите. Така почти всички мускули на тялото са под непрекъснато напрежение. Един незаменим “фитнес” за някогашното време.

Независимо от това, аз обичах (и до днес обичам) да кося, както и да пластя (сам или с помощта на друг) сеното на навилци (навиляци) – малки конусовидни пластове, на средни и големи пластове със същата форма. Накрая сресвах напластеното сено с дървена гребуля (гребло) и през върха им, за да се запазят от вятъра, прехвърлях на кръст две по две заплетени в тънкия им край сурови притискьи (притки, пръти). Освен това поставях допълнително и изправени отстрани подпори от по-дебели дървета.

След като окосявахме всички набелязани площи в и около махалата, в самия край на месец юни, се подготвяхме за коситба на далечно място (около 7–8 км от вкъщи), намиращо се зад с. Дреново и шосето София–Лом. Местността, с много равна повърхност, е обособена в неколкостотин декара и се нарича Раниславци. В по-далечното минало тази местност е била заблатена, а впоследствие водата се е оттеглила в дълбочина чрез един карстов скален отвор (понор) в посока към селата Понор и Бездень.

По налични документи, до Освобождението на България от турското робство Раниславци е бил притежание на богатия турчин Мустафа Ахмедоглу, който е угоявал там добитък. Впоследствие цялата площ е раздадена на хора от близките села, включително и на някои искречани. От нея имахме малък дял и ние от баломирския род Гьоринци.

Подготовката за тамошната коситба се състоеше да вземем със себе си необходимото оборудване за работа – коси, чук и наковнья (наковалня), брусове, вили, гребло, дрехи, както и суха храна (хляб, сирене, лук и др.), три-четири килограма домашни череши и вода. Всичко това носехме на гръб, на рамо и в ръце, вървейки предимно по черен път през и край местностите Градището, Стубело, Шипоко, Преслапете, Буная, Дреновското пладнище (второто в землището на с. Дреново), връх Тиова глава…

След около два часа път пристигахме до нашата ливадна ивица земя, която се намираше някъде към средната западна част на местността. Там се освобождавахме от товара, който поставяхме до един голям глог. Отпочивахме малко и започвахме да косим.

Сред цялата тепсиена равнина се носеше гълчава от десетки косачи и пластачи. Необикновената земна шир се огласяше от стотици пъдпъдъци, а в светлосиньото поднебие се реехa със специфичното си песнопение безброй чучулиги. В такава среда душата ми се насищаше с радост, щастие и великолепие. Тази атмосфера се обогатяваше в още по-голяма степен вечерно време, когато (преди здрач) вечеряхме и се подготвяхме да лягаме и отпочиваме върху събрано и добре просъхнало от дневната топлина сено. Тогава цялата местност, огрята от месечината (луната) и неизброимите звезди, се изпълваше с човешки звуци от многобройните стопани, които нощуваха на място. Част от тези хора свиреха до сред нощ на различни музикални инструменти – гусли, кавали, дудуци, цафари, двоянки, окарини, тромпети, флигорни и пр.

Невероятно лирично и романтично преживяване, което остави траен отпечатък в юношеските ми спомени!

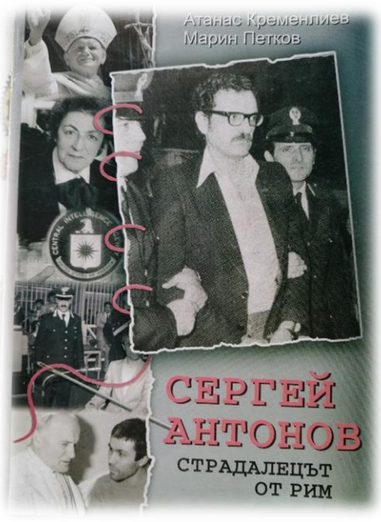
†

Атанас ***КРЕМЕНЛИЕВ***
1934 - 2021

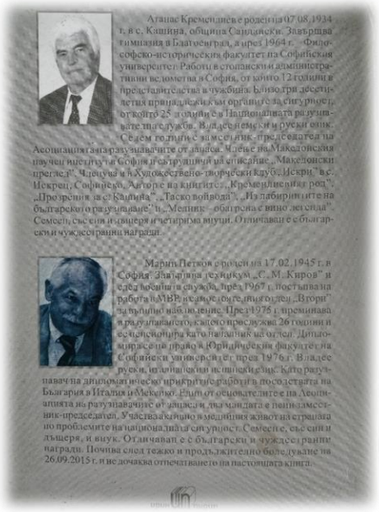
ЛИРИКЪТ МЕЧТАТЕЛ

Откъс от книгата „СЕРГЕЙ АНТОНОВ – СТРАДАЛЕЦЪТ ОТ РИМ ”, несправедливо обвинен за организатор на покушението срещу римокатолическия папа Йоан Павел II, прекарал близо четири години в италиански затвор.

Още от най-ранното си детство Сергей Антонов пише стихове, пее и рисува. Като ученик и войник участва в струнни и певчески самодейни колективи. Любим музикален инструмент в младежките му години е китарата. Стиховете и рисунките му са любителски. С рисуване и писане на стихове се занимава между другото. На съвременен език този вид дейност се нарича хоби. Хобито си упражнява между другото, в свободното си време или в кратките минути на отдих в трудното си, натоварено ежедневие. Към творчеството си е небрежен. Не всичко което е създал е запазено. Сътвореното от него, казват познавачи, най-добре отразява душевния му мир, показателно е за неговия характер, за преживяванията и терзанията му, особено във времето на почти четиригодишен арест.

Прекланя се пред красивото, пред изящното в човека и природата. В графиките му присъстват красотите на старинния град Трявна,

Атанас Кременлиев е роден на 07.08.1934 г. в с. Калина, община Сандански. Завършва гимназия в Благоевград, а през 1964 г. – Философско-историческия факултет на Софийския университет. Работи в столичния административен комплекс на София, от който 12 години е председател на учебния блок, три десетилетия принадлежи към органите за сигурност, от които 25 години е в Националната разузнавателна служба. Владее немски и руски език.

Седем години е заместник-председател на Асоциацията на разузнавачите и дългогодишен член на Македонския научно-културен клуб „Гоце Делчев”, Македонски пренос”, Членува в Художествено-творчески клуб „Искри” в. Искрец, София. Автор на книгите: „Кременлиевия род”, „Прозрения за Калина”, „Таско войвода”, „Из лабиринтите на българското разузнаване”, и „Мелник – обърнах вино за сълза”. Семеен, със син и дъщеря и четирима внуци. Отличаван е с български и чуждестранни награди.

Марин Петков е роден на 17.02.1945 г. в София. Завършва техникум „С. М. Киров” и след военна служба, през 1967 г. постъпва на работа в МВР и скоро бъде изпратен „Втори” за първото задание. През 1975 г. преминава в разузнаването, като прослужва 26 години и ескадрилник, като началник на отдел. Дипломирал се в право в Юридическия факултет на Софийския университет, през 1976 г. В следващите години работи в МВР и се включва в „Втори” за второто задание. През 1978 г. е назначен за аташе по културата в посолството на България в Италия и Мексико. Един от основателите на Асоциацията на разузнавачите от запаса, дългогодишен председател-заместник-председател. Участва активно в медийния живот и страстно по проблемите на националната сигурност. Семеен, със сини и дъщеря, и внук. Отличаван е с български и чуждестранни награди. Почива след тежко и продължително боледуване на 26.09.2015 г. и не дочаква отпечатването на настоящата книга.

девствените гори и планини на България, стройните, изваяни тела на бленувани, мечтани красавици.

В стиховете си възпява святото човешко чувство наречено любов, приканва любимата жена, да му повярва и пак да тръгне след него, бленува за „Мечтаното и недомечтано щастие”. За пътниците, които ежедневно обгрижва край самолетите пише „Раздели, спирки, път”, отправя общочовешки послания, „Нека никога няма война”, изповядва се на приятелите си „Живея честно, вярвам във това.”....

Оценявайки тежкото му душевно състояние, за да го изведат от системната апатия в която се намира и да му вдъхнат кураж, приятели от обкръжението му през 2000 г., по повод поредния му рожден ден стават инициатори да се издаде сборник със стихотворения и рисунки от разпиляното поетично и графично творчество на Сергей Антонов.

Малката книжка в син цвят, с непретенциозно заглавие „33 СТИХОТВОРЕНИЯ”, илюстрирана обилно с негови графики, се появява на книжния пазар в 1.000 екземпляра. Стихотворенията включени в стихосбирката подбира приятелят на

Сергей Любомир Кръстанов. Издателство „Христо Ботев”, със съдействието на рано отишлия си от този свят виден наш интелектуалец Николай Петев издава стихосбирката безплатно. Разпратена е до библиотеки, читалища и училища из цялата страна. Скоро след това е направено второ допълнено издание, което се разпространява по същия начин. На представянето в конферентната зала в „Софияпрес” покойният вече поет Евстати Бурнаски нарича сборника „... един огромен въпрос, един морален вик към всички, които държат перото.”

Един от корифеите на българската мерена реч, Лъчезар Еленков, е очарован от стиховете на Сергей, и дава висока, ласкава оценка за тях. Приятелят му Любомир Кръстанов оценява стиховете „... като пълни с безхитростна любов, едно докосване до крехкия му свят, до неговите благородни пориви и терзания, превърнати в духовни послания”, а автора нарича „... страдалецът от Рим.”

Сестра му Таня Георгиева, държейки скромния свитък със стихове на брат си в ръце, нарича малкия сборник с най-доброто от поетичното му творчество, един от най-ценните подаръци, получавал някога брат ѝ за свой рожден ден. На представянето прозвучават и някои от най-силните поетични послания на автора, част от които писани в зловещите италиански зандани, адресирани към близки, приятели и Родина.

Близките му твърдят, че до последния си дъх Сергей Антонов всеки божи ден в полунощ е посрещал химна на България прав и облечен в костюм. ***Бел. ред.***

„...Повярвах аз във пролетния вятър,
и тръгнах по трънливите пътеки.
на дюните окъпани от прилива,
очаквах те, повиках те, видях те.”

* * *

„...Почувствах топлината ви, приятели,
и върнахте ме с любовта си в моя дом.”

* * *

„... Родино моя, майко моя,
не си далеч, защото си в сърцето ми.
И в стиховете си за теб
не смогвам да опиша верността
и своята синовна обич,
майчице Българийо.”

През 2014 г. в София авторите на книгата и още дузина известни интелектуалци, като проф. Божидар Димитров, проф. Бончо Асенов, Боян Радев, ген. Костадин Коцалиев, ген. Стоян Топалов и др. внасят предложение за поставяне на паметна плоча на летище София, а софийска улица да носи името на Сергей Антонов. И до днес това не е сторено. ***Бел. ред.***

На представянето на стихосбирката в конферентната зала на София прес Сергей не присъства по здравословни причини. В този период последиците от издевателствата над него в затвора го правят все по неадекватен и той отбягва всякакви публични изяви и контакти. Приятелите му Марин Петков и Любомир Кръстанов, основни инициатори за издаване на стихосбирката, веднага след пресконференцията го посещават в дома му и го информират как е минало представянето. Сергей дълго държи в ръцете си малкото сборниче с негови стихове, радва му се и през сълзи им изказва своите благодарности. †

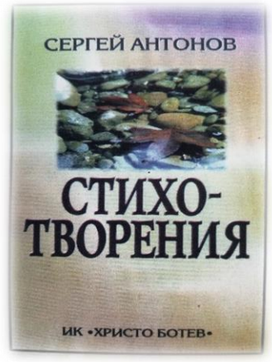
По-късно в интервю Атанас Кременлиев казва, че по време на процеса срещу Антонов из средите на Ватикана са предлагали милиони долари на служители от ДС и КГБ, за да свидетелстват за „българска следа“ в атентата срещу папата, но без резултат. ***Бел. ред.***

Първи април 1986 г. Посрещането на Сергей Антонов на летище София.

Сергей Антонов умира на 1-ви август 2007 г. Отсъства жена му, няма нито един от държавните ни мъже, не е изпратен нито един венец или букет цветя от някоя държавна институция. ***Бел. ред.***

Второ издание на стихосбирката на Сергей Антонов, 2001 г. ***Бел. ред.***